

Information den 19. september 2011

Optimisme er en sjælden ting inden for ny dansk dramatik. Men så er det lige, at en af dansk teaters mest garvede aktører skaber en poesiforestilling, hvor al længsel belønnes med kys. Det er den 75-årige Sejer Andersen skuespiller, teaterdirektør og digter der har dramatiseret sin egen nye digtsamling *Sommerfuglekys*.

Via sit Vitus Bering Teatret har han bedt instruktøren Madeleine Røn Juul og komponisten Pierre Dørge om at skabe en forestilling for en mand, en sangerinde og en musiker og det har resulteret i en opløftende dialogperle, der aldeles sprænger rammerne for, hvor lykkelig man ellers tillader sig at være i dansk scenekunst ...

Læben på bænken

Forår i København på Kunsthuset på Vodroffsvej er ublu sentimental. Men den er også vidunderligt livsbekræftende. Sejer Andersen sidder på sin bænk og tænker tilbage på sin store kærlighed, mens han læser sine kærlighedsdigte op. Det gør han med så fint et blik og så bevægende en stemme, at man ikke kan lade være med at juble indeni. »Der sidder en krumme på din læbe,« som Sejer Andersen kysse-glad siger det. Historien er stiliseret ganske stramt med ro i kroppene og drømmende leg i musikken. På bænken sætter sig en ung operasangerinde, der slikker sårene efter en kærlighedsaffære med sin gifte lærer. Og den svensk-franske sopran Isabel Piganiol har en indtagende blanding af distance og oprigtighed i sin smukke sangstemme.

Så dér sidder de to bare og betror sig på bænken midt på Christian Tom-Petersens græsscene, mens pianisten Madeleine Sjöstrand gemmer sig ved sit keyboard omme bag et træ med klippefast anslag for disse to skælvende sjæle.

Anne Middelboe Christensen